

k :
ng
ra.
el-
eg
en

KIS LAP



LOMB-KOSZORU. (Lásd a 229. lapon.)

-épület.
at.

15. szám. — 1879.

Ára negyedévre 1 frt. 40. kr.

XVI. kötet,

A TITKOS ELLENSÉG.

— Elbeszélés. —

(I. folyt.)



ZZEL boszusan leült s a többi fiuk mind azt kiáltozták, hogy:

— Nem igaz, Sándor azt nem tette. Ez nagyon szép volt tőlük, ugy-e? De hát ez mind nem használt, mert a tanár csöndet parancsolt és aztán azt mondta, hogy tegnap este, amint kertjében sétált, nem messze a kerítéstől egy fiut látott a mezőn; ki volt az a fiu? Erre én őszintén megvallottam, hogy én jártam ott az este.

— Oh Istenem, Sándor, de hát mit kerestél ott? szólt közbe Marika egészen ijedten. Hiszen ez nagy baj!

— Persze hogy nagy baj, folytatá Sándor. De hát tudod, a nyulacskáimnak kerestem holmi jó édes füvecskét s épen azon a tájon van olyan, amit nagyon szeretnek. És ha ott voltam, hát csak nem tagadhatom? De ebből lett még aztán igazán nagy baj! Magammal vittem holmi befirkált papirost régi irkáimból, hogy a füvet abba rakjam. Ebből néhány darabot elejtettem és ilyen papirosba göngyölve találták egy részét a mérgezett husnak, melytől a kutya meghalt. A tanár elémbe tette a papirost és kérdezte, ismerem-é? Meg kellett vallanom, hogy ismerem, mert hiszen saját írásom volt rajta, még a nevem is oda volt írva. A tanár azután nagyon komolyan azt mondta, hogy minden ellenem bizonyít s addig vissza nem szabad mennem az iskolába, míg vagy meg nem vallom bűnömet s bocsánatot nem kérek, vagy be nem bizo-

nyitom ártatlanságomat. Én csak annyit feleltem, hogy én nem öltem meg a kutyát, ártatlanságomat pedig nem tudom bebizonyítani. Ezzel kiutasítottak az iskolából. Most már itt vagyok. Most hát tudsz mindent!

Marika mindinkább elszomorodott, amint testvére elbeszélését hallotta és látta, mily kétségbeesetten veti magát Sándor ismét a pamlagra. A jó leányka bizony igazán szeretett volna segíteni, vagy legalább vigasztaló szót mondani, de éppenséggel nem jutott eszébe semmi s egészen csüggedten kérde:

— És . . . és semmit sem lehet az ellen tenni?

— Ugyan mit? szólt Sándor komoran. Nem vallhatom magamat bűnösnek, nem kérhetek bocsánatot, mert én igazán nem vagyok bűnös; azt pedig nem tudom bebizonyítani, hogy ártatlan vagyok, így hát vége mindennek!

Épen e pillanatban lépett be Károly, Sándor kedves játszótársa, ki ide sietett, hogy pajtását vigasztalja.

— Ugy-e, Sándor, igazán, de igazán nem te követted el? kérde.

— Nem!

— Nem is hittem én egy perczig sem. De hát ki volt a gonosz? És hogy jutott a te írásod oda? Ez a baj! Ezt valami ellenséged használta fel ravaszul . . . Nem gyanakszol valakire?

Sándor egészen kipirulva felelé:

— Nem! És ha gyanakodnám is, pusztá gyanura nem mondanám. Gyáva-ság és aljasság volna, ha mást kevernék szerencsétlenségbe, csak hogy magam me- neküljek.

— No no, csak ne tüzeskedjél... hiszen én nem mondom, hogy akármelyik ártatlan pajtásunkra fogd rá... de lásd.. én gondolok valakire és talán talán te magad is...

— Nem, nem! szólt Sándor indulatosan. Tudom, hogy te csak javamat akard, de az hitvány és becsstelen dolog volna, ha én valakit gyanúsitanék csak azért, mert nem jó barátom. Ne is beszéljünk róla többet!

Ezzel föluggrott és kisetett a szobából, Károly és Marika pedig ugyancsak megakadva bámultak egymásra.

— Hm, ez már aztán nehéz állapot! szólt végre Károly boszusan. Én meg vagyok győződve, hogy Sándor ártatlan s valami ellensége keverte ebbe a bajba... csak azt tudnám, kikkel nincs jó barátságban. Nem szólt neked semmit, Marika?

— Semmit egyebet, mint a mit te is tudsz... sőt nekem talán el sem mondott mindent, nem bizik bennem. De én mégis azt hiszem, annak a Jenőnek benne van a keze a dologban.

— Magam is őreá gondoltam; felelt Károly. Csakhogy igaza van Sándornak, az ilyet nem szabad kimondani, mert hátha mégsem igaz és ártatlanul gyanúsitanók? Az igaz, hogy Jenő nagyon csúnyán viselte magát, ő árulta be Sándort a tanárnak s egészen úgy tünt fel, mintha nagy kedve telnék Sándor bajában. Ebből persze még nem következik, hogy ő követte el azt a gonoszságot... sőt ha jól meggondolom, alig is hihetem el róla, mert mindig nagyon félénk, gyáva volt s aligha mert volna ilyen veszedelmes vállalatba belefogni. No's majd meglátjuk,

én majd utána járok, a mennyire lehet. Isten veled, Marika!

A derék pajtás elment, Marika pedig hamarjában nem tudta, mit tegyen. Szeretett volna mindjárt Bertához és a nagymamához menni, hogy mindent elmondjon nekik; de eszébe jutott, hogy ez talán nem lesz kedvére Sándornak, megint fecsegőnek fogja gunyolni s kétségkívül inkább illik is, hogy Sándor maga jelentse be a nagymamának ezt a szerencsétlen históriát. Ezt helyesen is gondolta a kis leány, mert Sándor csakugyan nemsokára fölkereste a nagymamát és hiven elbeszélte mindent.

A nagymama komolyan hallgatta végig s jól látta, hogy Sándor igazat beszélt. Nem is volt oka, hogy ne hügyen a fiu szavaiban, mert Sándor eleven, heves és néha talán pajkos is volt, de mindig őszinte és jószívű is, nem tartott haragot, nem volt boszu-álló és inkább maga szenvedett, hogysen másnak fájdalmat okozzon. E mellett rendkívül féltette jó hírét és becsületét s a nagymama igen jól értette, mért olyan szomorú és szerencsétlen most a derék fiúcska.

— Ugy-é, kedves nagymama, szólt Sándor félig zokogva, ugy-é nem hiszed el, hogy én ilyen alattomos gonoszságra képes volnék? Oh, hiszen soha sem mernék apácskám elé lépni... azt mondtam neki, hogy majd én is olyan derék, nyílt lelkű katona leszek, mint ő. És most mind ezt a csufszágot hiszik rólam! Hiszen ez borzasztó!

— Csöndesülj, kedves fiúcskám, nyugtatá a jó nagymama, nem hiszi mindenki... először is nem hiszem én, aztán atyád és

testvéred sem fogják elhinni és igazi jó barátaid sem, akik ismernek.

— Igen, de hát mégis ki vagyok csapva az iskolából, meg vagyok szégyenitve! szolt Sándor kétségbeesetten. Én ezt a csufszágot el nem viselem!

— Bátor-
ságot, kedves
fiam! Hátolyan
katona vagy,
hogy mindjárt
az első táma-
dásnál kétség-
be esel? Aki
érzi, hogy ár-
tatlan, annak
nem szabad el-
csüggedni. —
Légy nyugodt,
majd én is utá-
na járok a do-
lognak.

De bizony a
nagy-mama is
hiába járt utá-
na. A tanár
maga is saj-
nálta a dolgot,
de kijelenté,
hogy nem en-
gedhet, mert
minden Sándor

ellen bizonyít; nincs más hátra, mint
hogy bünbánólag bocsánatot kérjen, vagy
bebizonyítsa ártatlanságát.

Sándorka pedig napról-napra sápad-
tabb és komolyabb lett, alig beszélt, ha
szóltak hozzá. Jó pajtása, Károly, min-
dennap meglátogatta s ilyenkor bezár-

kóztak és Marika hiába kérdezte, hozott-e
Károly valami jó ujságot; nem tudha-
tott meg semmit.

— Képzeld, kedves Bertám, Sán-
dorka szóba sem akar velem állani;
azt mondja, nem nekem való az ilyen do-

log, mert én ki-
fecsegném . . .
pedig tudhat-
ná, hogy nem
puszta kíván-
csiságból kér-
dezgetem, így
panaszkodott a
kis leány.

— Ne vedd
rosz néven, ked-
vesem, csitítá
Bertácska.

Lásd, ő most
nagyon el van
keseredve, rosz
kedvű s ha nem
mond neked
semmit, annak
inkább az az
oka, hogy ma-
ga sem tud
semmit. Min-
den kutatás
hasztalan, nem
tudunk nyomá-

ra jutni, ki keverte Sándort ebbe a go-
nosz bajba.

Marika megnyugodott és sietett ki,
hogy gondoskodják Sándor nyulacszkái-
ról, mert az utóbbi napokban a szegény
fiu annyira elkedvtelenedett, hogy még
kedvencz állatkáira sem gondolt s a nyu-



HUSVÉT REGGELÉN. (Lásd a 238. lapon.)

laeskák bizony rosszul jártak volna, ha Marika, mint igazi jó testvér, nem gondol reájuk s nem ápolja őket.

— Tudom, hogy Sándornak megint öröme lesz bennök csak kimeneküljön ebből a nagy bajából. Talán még meg is haragudna, ha addig nem viselném gondját nyulaeskáinak . . . igaza is volna, hiszen a testvéreknek segíteni kell egymáson.

S a jó kis leányka etette-itatta a kis nyulaeskákat és csak arra vigyázott, hogy az ő keze alatt valami hiba ne essék az állatkákban.

(Folytatása következik.)

LOMB-KOSZORU.

(Képpel a czimlapon.)

SZIVEM ujong, lelkem örül
Fakad a lomb köröskörüil.
Sövény, bokor, kis fa, nagy fa.
Tele, tele van aggatva.

Ott fénylik a fiatal füz,
Levele akár a zöld tűz,
Itt az ihar, ott a topely,
Emez vidám, amaz komoly.

Virágját egynek sem látom,
De hát n gyon nem is bánom,
Összetűzöm a levelet,
Koszorumat így fűzöm meg.

BETÜ-REJTVÉNYEK.

tol-ály

t t t t t t
t t t t t t t t
t t t t t t

UJ OLVASÓK. *)



Mariska.

»NÉZD Juliskám, nézzed
Ezt a kötetet,
»Kis Lap“ áll a czim-oldalán —
Valjon mi lehet?
Csakugyan kis ujság,
Képekkel tele,
Az a kedves Józsi bácsi
Lepett meg vele!«

Julcsa.

Ne csak képet láss meg
Benne Mariskám,
Van biz ebben sok egyéb is:
Kedves olvasmány.

*) Rajzostul két kis új olvasó-társatok küldte be Forgó bácsinak. Nagyon szépen kérték, hogy közöljem. Kivételesen megtettem, mert újonczokkal szemben kissé engedékeny vagyok. Mihelyt azonban sorba állanak veletek, ő velök szemben is gyakorolni fogom a régi házi regulát, mely szerint Forgó bácsi, a személyére vagy a lapjára vonatkozó dícsereiteknek nem ad helyet. E versikékből is kihagytam az utolsó versszakot, mely nagyon is tömjénez nekem; én pedig a tömjéntől tiszskölök, pedig bizony nem vagyok ördög. F. b.

CZINKE-FÉSZEK.



RANYOS szép kikelet,
Az hoz nekünk meleget.

Kis fészkiüket megfoldozzuk,

Hol híja van, megtoldozzuk,

S ha puhán ki van bélelve,

Tojáskákat rakunk bele.

S amíg költögeti anyyok,

Szerte szállong-repül apjok,

Vadászsza a legyeeskét,

Megtömi a begyeeskét ;

Otthon aztán megfelel —

Bizony pompás élet ez.

Hát még egy-két hét után !

Ha kibúnak a kiesinykék,

Az mezinfinez apró czinkék,

Lesz jó kedvük igazán !

A Z Á R V I Z B E N.

(Képpel a 232—233. lapokon.)

KEDVES Forgó bácsi! Meghatva olvasom a »Kis Lap«-ban, mily kézséggel sietnek nemes szivü kis olvasótársaim adományaikkal hozzájárulni a mi szegény Szegedünk fölsegéléséhez. Legyen jutalmuk az az édes tudat, hogy ők is sok szenvedőnek könnyeit szárították föl s mentettek meg az éhségtől, inségtől sok szerencsétlen gyermeket!

Kedves Forgó bácsi több rajzot mutatott már be a szegedi veszedelemről

s ezért bátorkodom én is egy rajzot küldeni, mely egy kis ismerősömmek, a kedves Esztikének ép oly érdekes, mint sajátos menekülését ábrázolja. Mint kedves Forgó bácsi tudja, a víz oly hirtelen tört be, hogy nagyon, nagyon sok embernek már nem volt ideje menekülni, az utcákat két-három öles víz lepte el s a ki bent szorult a házban, többé ki nem mehetett. Fölszaladtak a padlásra, kéményre, — de itt meg nem sokára más veszedelem fenyegette őket: a házak kezdtek összedülni s maguk alá temették a lakosokat!

Ilyen helyzetben volt Esztike is szüleiével. Mikor az apa látta, hogy a ház repedez, ingadoz, kétségbeesetten keresett módot a menekülésre s kivált szeretett egyetlen leánykáját akarta megmenteni. Holmi deszkákból, fadarabokból tutaj-félét kötött össze, erre rátett egy pamlagot, a pamlagra pedig elhelyezte Esztikét s Isten nevében elereszté a tutajt, remélve, hogy majd találkozik csónakosokkal, kik biztos helyre szállítják.

Képzeltetni, hogy meg volt rémülve Esztike, de nem sírt, hanem követve atyja intését, csöndesen feküdt helyén és bizott Isten segítségében. A tutajt lassan odább vitte a víz s a jó angyalok őrizték, nem ütközött semmibe és nem sokára találkozott egy csónakkal, melyben életmentők voltak. Ezek magukhoz vették Esztikét, ki aztán könyörgött a derék embereknek, mentsék meg szüleit is, mert a tutaj oly gyöngye volt, hogy ők kénytelenek voltak a roskadozó ház fedelén maradni. A csónakosok azonnal oda irányozták csónakukat és szerencsésen megmentették a jó szülőket is, épen idején, mert kevéssel utóbb a ház össze-omlott. Most itt vannak nálunk, mert a mi házuk kissé magassabban fekszik, csak kevés víz érte, az is már elvonult.

Kedves Forgó bácsit melegen üdvözölve maradok


hü kis olvasója

Jánosi Béla.

MIKOR A MAMA BETEG VOLT.

— Beszélyke. —

(Képpel a 210. lapon.)



MÁR hívnak ebédre és te még sem vagy készen a számadásoddal? szölt Béla.

E szavakra egy szelid képü leányka, ki az asztalnál nagy buzgalommal, de úgy látszik hiába törte a fejét, kissé fájdalmasan pillantott fel és halkán feléle:

— Igyekszem . . . de nem tudom . . nem birom . . Majd délután segítsz, ugy-e Béla? Megmagyarázod?

— Szívesen tenném, kedves Ilonkám, de tudod, hogy mindjárt ebéd után be kell ismét kocszinom a városba az orvosért. De majd segít Emma.

— Emma? Oh, ő nem segít.

— Nem bizony! szólalt meg az ablaknál Emma és daczosan elfordult testvéreitől.

— Ejnye, hát még mindég haragban vagytok?

De már nem maradt idő tovább magyarázni a dolgot, menni kellett az ebédlőbe. Az ebéd meglehetősen szomoruan folyt, de nemcsak a gyermekek haragja miatt, hanem főkép mert a mama beteg volt; nem lehetett ott velük. Ha a mama nem beteg, akkor talán nem is lenne olyan háboru a két leányka között.

Már harmadnapja történt, hogy Emma, az idősbik tesvér, nagy gondal elkészítette és tisztára írta egyik feladványát; épen elkészült, mikor a szeleburdi

kis Ilonka valamiképen felborította a tintatartót s a tinta végig folyt Emma irásán. Volt nagy ijedség, de még nagyobb harag! Ilonka szinte sirva fakadt s mondogatta, hogy nem tette szándékosan, amit bátyjuk Béla is bizonyított; de Emma szinte elkékült mérgében s hiába kért Ilonka bocsánatot, hiába próbálta kiengesztelni, nem lehetett. És azóta három nap mult és Emma három este lefeküdt haraggal a szívében, szegény Ilonka pedig egészen elbusulta magát.

Ebéd után Béla azonnal kocsira ült és elment, Emma pedig a kertben sétált, miután leczkérével már délelőtt elkészült. Ilonka visszament a dolgozó szobába és megkisértette a nehéz számadás elkészítését, de hiába, most sem birt vele. Épen javában fáradozott, midőn a szobaleány jelenté, hogy a mamácska fölébredt s szeretné, ha valaki bemenne hozzá.

Ilonka sietett a mamához, ki egy nagy karszékben ült és olvasni igyekezett. Ilonka kivette a könyvet a mama kezéből, leült melléje a zsámolyra s felolvasott neki, míg aztán a mama így szólt:

— Elég volt kedvesem, most mondd el nekem, mit csináltatok, mióta beteg vagytok?

Ez már aztán fogas kérdés volt s a szegény jó Ilonka igazán nem tudta, mit feleljen reá. A gyermekek szokva voltak, hogy mindig a legőszintebben megmondjanak a mamának mindent; igen, de Ilonka jól tudta, hogy most, mikor a mama beteg, nem szabad neki olyasmit mondani, ami megszoritaná. Jó ideig zavartan hallgatott tehát, aztán kitérőleg felelé:

— Kedves mamácska . . . nem történt semmi különös . . . azt hiszem . . .

De a mama, bár beteg volt, jól látta, hogy valami baj van, csak hogy a kis Ilonka semmiképp nem akarta megvallani, bár könnyes szemei akarata ellen elárulták. A mama tehát egy kis idő múlva kiküldte Ilonkát és később behívta Emmát.

— Kedves lányom, mondá, Ilonka az imént könnyezett, de nem akarta megmondani, mi a baja. Tudsz talán róla valamit? Mondd el!

Emma fülig pirult s szintén akadozott, ki akart térni a felelet elől; de a mama követelte, hogy beszéljen. Mivel pedig Emma, bár indulatos volt, de nem romlott szívé, őszintén elmondott mindent. A mama egészen elkomolyodva hallgatta, aztán így szólt:

— És három nap óta nem mondtad el estiimádat?

— De . . . de igen, felelé Emma zavartan.

— S mégis, mikor a Mindenhatót kérted, hogy »bocsásd meg vétkeinket, valamint mi megbocsátunk az ellenünk vétetteknek«, nem jutott eszedbe megbocsátani testvérednek, a ki nem is szándékosan vétett ellened?

Emma szeretett volna valamit felelni; de mit? Egy hang sem jött ki ajakán; kénytelen vott érezni, hogy bűnös és nincs

mentsége. A mama pedig rövid szünet után ismét így szólt:

— Lásd, kedves leányom, viseleteddel nagyon megszorítottál s megszeg-



A HULLÁMOK FÖLÖTT. (Lásd a 230. lapon.)

ted intéseimet. Ha én most követném példádat s nem bocsátanék meg neked és — ami meglehet, mert súlyos beteg vagyok — meghalnék haraggal szívem-

ben . . . oh, meggondoltad-e, mit jelent az, haragot tartani?

— Mama, oh kedves mama, bocsáss meg! kiáltá Emma és zokogva borult anyja lábaihoz.

A mama fölemelte és megsókolta, aztán szólani akart ismét, de épen ekkor lépett be Béla az orvossal. Nem is volt szükséges, hogy a mama tovább beszéljen; Emma belátta, mily gonosz indulat lopózott volt szívébe s gyors elhatározással kitépve onnan, Ilonkához sietett, megölelte és könnyezve mondá:

— Ilonkám, kedves jó Ilonkám, bocsásd meg, hogy olyan rossz voltam irányodban. Ugy-e megbocsátsz?

— Én bocsássak meg? felelt a jó kis leány. Hiszen én vagyok a hibás . . . neked volt okod reám haragudni s ha te megbocsátanál . . .

— Oh, ne is beszéljünk róla, felejtjük el és legyünk ezután jó testvérek!

A két leányka össze csókolózott aztán vígan mentek a dolgozó szobába és mire Béla oda-jött, Ilonka nehéz számadása már meg volt csinálva.

A mama nemsokára fölgyógyult és örömmel látta, hogy gyermekei közt most már őszinte testvéri szeretet uralkodik, melyet semmi sem zavarhatott meg többé.



RÓZSIKA ÉS PETIKE.

— Kicsi mese a kicsinyek számára. —
(Négy képpel.)

RÓZSIKA és Petike testvérek voltak, a mit, ha akartak volna, sem tagadhattak volna el, annyira hasonlítottak egymáshoz, nemcsak arcban és külsőben, hanem mindenféle tulajdonságaikban is. Voltak jó tulajdonságaik de mi tagadás benne, voltak rosszak is és a fél vármegyében nem lehetett olyan pajkos gyermekeket találni. Hányszor jött Rózsika tépett ruhával a mamához s hányszor volt Petikének betörve az orra, — bizony bajos volna a számát megmondani! Hanem egyszer aztán, én igazán nem tudom hogy esett, de hát meg esett rajtuk egy furcsa eset, amit én nem tudok megmagyarázni, mert hát nem voltam ott és nem láttam; de ők maguk sem tudják, hogy és mikép volt az tulajdonképen, pedig rajtuk esett meg. Mindjárt megmondom, hogy történt.

Egy szép tavaszi délután Rózsika és Petike kint kószáltak a kertben s szokásuk szerint ugráltak, másztak a fákra és

más efféléket miveltek, a mit a mama eltiltott; utoljára pedig fölkapaszkodtak a magas kőkerítésre és onnan lógatták le a lábukat.

Egyszerre azonban mi történt! Hát az, hogy a fal szépen lassan kezdett emelkedni s mindig magasabbra és magasabbra emelkedett, úgy hogy mire Rózsika és Petike észrevették, már olyan magasan voltak, mint a torony teteje. Ekkor bezzeg megijedtek ám, mert most már nem tudták, hogy fognak bejutni és hazamenni ozsonnára. Félelmökben, hogy le találjanak esni, egymásba kapaszkodtak és mert okosabbat nem tudtak: hát, hát — sirtak.

De bizony hiába sirtak, mert senki sem hallotta őket, de még csak nem is látta őket senki, olyan messze és magasan voltak. Mikor már jó ideig sirdogáltak, végre bele untak és Rózsika szomoruan mondá:



.. FOGJ MEG, MERT MINDJÁRT LEBUKOM!

(Lásd a 235. lapon.)

— Oh jaj, jaj! Végünk van!

Petike sem tudott okosabbat mondani s így ő is felsóhajtott:

— Oh jaj! Végünk van!

Arczuk egészen fehér volt az ijedségtől, szemük meg csupa vörös a sírástól; segíteni pedig nem tudtak magukon.

Rózsika már szédülni kezdett s belekapaszkodott Petikébe.

— Fogj meg, Petike, mert mindjárt leburom! (Lásd a képet a 234. lapon.)

— Igen ám, csak hogy már én is alig bírom tartani magamat! síránközék Petike.

És aztán mindaketten keservesen újra kezdték:

— Oh jaj, jaj! Végünk van!

Alig mondták ki, mikor a hátuk mögött ilyen szó hangzott.

— No bizony, mért az a sok óbégatás?

Petike eleinte azt hitte, hogy Rózsika csufolja, Rózsika pedig azt gondolta, hogy Petike beszél így; de az a hang másodszer is megszólalt, még pedig nagyon vidáman, tehát világos volt, hogy valaki más van itt.

Eleinte nem mertek megmozdulni, nehogy lepottyjanak; de aztán lassac-

kán nagy ovatosan megfordultak és mit láttak? Hát egy szép kertet, a kertben pedig nem igen messzire egy fiúcskát, aki a kerítéshez támaszkodva vigan sipolgatott egy kis sipon. (Lásd a képet ezen a lapon.)

Rózsika és Petike mindjárt elfelejtettek minden bűt és gondot, leugrottak a falról s oda szaladtak a fiúhoz.

— Ki vagy te? kérde Rózsika.

— Hogy jutottál te ide? kérde Petike. Téged is a boszorkányos fal emelt föl?

— Oh nem, felelt a fiú, én itt lakom ebben a bűvös kertben és ti is itt fogtok lakni, mert bizonyosan olyan helyen másztatok, ahol nem szabad. Innen pedig ki nem szabadultok, míg a titkos jelszót



... VIGAN SIPOLGATOTT EGY KIS SIPON.

meg nem találjátok.

— És mi az?

— Azt nem szabad megmondanom, a ti dolgotok, hogy kitaláljátok. Az én dolgom az, hogy mulattassalak, mert ugye szerettek játszani? No's, csak szólanotok kell, és meglesz, amit kívántok.

Rózsika és Petike nem gondoltak arra, hogy nekik most nem kellene játékot kívánniok, hanem azt, hogy mielőbb

haza jussanak jó szüleikhez. Erre biz ők nem gondoltak, hanem csak azon törték a fejüket, mit kívánjanak maguknak?

Rózsika nagyon hiu kis leány volt s most legelőször is az jutott eszébe, hogy itt megkaphatná, amit otthon a mama megtagad tőle: szép czifra ruhát, tarka szalagokat, aztán járhatna kényesen, mint egy kis királykisasszony. Alig mondta ki e kívánságát, hát amint végig néz magán, már épen úgy föl volt öltözve, amint óhajtott.

— Ez már derék, szólt Rózsika büszkén lépkedve. Így már mehetünk sétálni.

Petike ugyan csak bámult, amint Rózsika hirtelen átváltozását látta, mert már ő törte a fejét, mit kívánjon.

Egyelőre nem tudott mást kívánni, mint szép új ruhát. Az idegen fiu belefujt sipjába s Petikén azonnal rajta termett az új ruha.

— De nekem még valami játék is kellene, szólt azután Petike. Szeretnék lovacska-t játszani, ha volna szép gyep-lőm, meg aztán valaki, aki előttem szaladna.

Az idegen ifju ismét belefujt a sipba s ime egyik bokor mögül előtűnt egy furcsa, öreges ember, kezében szép gyep-lővel.

Itt van a gyep-lő, szólt az öreg. Ha tetszik, majd leszek én lovacska és szaladok előtted.

— Nagyon jó lesz, felelé Petike.

Az öreg megfogta a gyep-lő egyik végét, Petike a másikat és vi-gan üggettek tova. A kertből csakhamar ki-jutottak házak közé s Petike szeretett volna megállni, hogy körütekintsen, de lovacskája, vagyis az öreg ember csak futott folyton, még pedig oly sebesen, hogy Petikének már egészen elfogyott a lélek-zete.

— Elég lesz

már, álljunk meg pihenni! szólt Petike.

De az öreg csak nem állt meg. Petike ekkor el akarta eresztetni a gyep-lőt, de nagy rémületére azt tapasztalta, hogy nem tudja kezét fölnyitni — mintha odanőtt volna a gyep-lő! Az öreg pedig csak szaladt tovább és vonszolta maga után a megrémült Petikét. (Lásd a képet ezen a lapon.)



VONSZOLTA MAGA UTÁN A MEGRÉMÜLT PETIKÉT.

— Eressze el a gyeplőmet! kiáltá Petike, látván, hogy másképp nem boldogul!

— Ez nem a te gyeplőd, hanem az enyém, felelé az a borzasztó ember vigyorgva.

— Már hogy ne volna az enyém? Nekem adta az a jó fiucska.

— Oh, az csak az én szolgám, és most már te is az én szolgám leszel. Ezzel a gyeplővel megfogtalak.

Most már aztán nagy riaszban volt Petike és nem tudott okosabbat tenni, mint hogy sirva fakadt és így szólt:

— Oh Istenem, minek is voltam engedetlen! Csak még egyszer otthon lehetnék jó mamácskámnál, soha sem mászkálnék többé a falon, nem kellene nekem szép ruha, se gyeplő! Csak haza juthatnék!

E szavakra az öreg boszusan megállt és kérdé:

— Igazán mondd, hogy nem tenél többé ilyet?

— Igazán hát!

— No hát akkor menj haza, mert

aki őszintén megjavult, a fölött nincs hatalmam.

Ezzel a gyeplő kiesett Petike kezéből s az öreg ember eltűnt, mintha a földbe süllyedt volna. Petike pedig megfordult és . . . de lássuk előbb, mi történt Rózsikával.

Rózsika az ő czifra ruhájában nagy kényesen sétára indult s amint a kertből

kijutott a házak közé, körül nézegetett, látja-e valaki? Bizony nem látta őt senki, mert sehol egy árva lélek sem volt s Rózsika már félni kezdett, midőn egyszerre lépteket hall a háta mögött. Örvendve fordult meg, — de azután ijedt meg csak igazán, mert a ki a háta mögött állt, az egy fur-



. . . TE AZ ÉN SZOLGÁLÓM LÉSZSZ! (Lásd a 999. lapon.)

csa kis boszorkány volt, félig egérke, félig asszony. Bizony mondom, furcsa volt.

— Ki vagy te, mit akarsz? kérde Rózsika ijedten.

— Én vagyok ez ország urának a felesége, és te az én szolgálóm léssz, mert felöltöttem a ruhámat. (Lásd a képet ezen a lapon.)

— Ez nem a te ruhád, ezt én kap-
tam egy jó fiúcskától.

— Oh, az csak az én szolgám. Csak
menj szépen előre, épen lakásunk felé
indultál.

Rózsika egész erejéből futott, de
hiába, — valahányszor hátranézett, a kis
boszorkány mindig ott volt a sarkában.
Szegény Rózsika végre sirva mondá:

— Jaj Istenem, csak egyszer mene-
külhetnék még, soha sem tennék többé
ilyet. Nem kellene nekem czifra ruha,
nem mászkálnék a falakon, csak megint
ott lehetnék mamácskámnál! Miért is
szegtem meg titalmát!

— Állj meg! szólt akkor a kis fur-
csa lény. Ha ezt igazán mondod, akkor
haza mehetsz. Aki őszintén megtért, a
fölött nincs hatalmam.

Rózsika nem mondatta ezt magának
kétszer, hanem, épen úgy mint Petike,
megfordult és... és mindaketten lepot-
tyantak a falról, a melyre egy órával
előbb fölkapaszkodtak s amelyen végig,
nyujtozva elaludtak volt. A fal szeren-
csére nem volt magas és így csak az orruk
kapott egy kis kék foltot.

Álmodták-e ezt a furesa két dol-
got, vagy megtörtént velök, én bizony
nem tudom; csak azt tudom, hogy haza
szaladtak és többé nem kapaszkodtak
olyan helyekre, ahol nyakukat szeghet-
ték volna.



HUSVÉT.

(Képpel a 228. lapon).

UGARAID szerte szét ragyognak

Husvét dicső ünnepe,

Gondolatink fölmagasztalódnak,

S áldunk téged, e fényes világnak

Hatalmas nagy Istene.

A tavasznak zöld hajtásit látva,

Oszlik minden bánatunk,

Magas orom, csendes völgy határa,

A megváltás örök kereszt-fája,

Mind azt hirdeti: feltámadunk!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 12-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Árokszállás.“

Helyesen fejtették meg: Hirsch
Anna, Sebő és Józsi, gr. Szapáry Ilma, György és
József, Marcsekényi Ottmár és Emil, Geiger Irén,
Klein Henrik és Mór, Eleőd Tibor és Ákos, Bu-
day Emma, Bak Hermína, Ilona és Vicza, Um-
bach Lajos és Géza, Burg Jenő, Radocza Hanna,
Tauszik Andor, Balássovich Alice, Beniczky
Agátha és Feri, Zuna Gusztáv, Dallos Paula,
Prónay Albert, Szentkirályi Irma, Hlavács Jenő,
Siska Erzsike, Koós Ottilia, Kelemen Emma és
Aranka, Deutsch Ödön, Kepf Irén, Alexis Mag-
nin, Kudelka Berta és Béla, Liphthay Béla, Mia-
vecz M., Horváth Miklós, Mihály és Tivadar,
Valther Mariska és Ilonka, Bartóky Gábor,
Nagyperkátai izr. iskola tanulói, Doletskó Irénke,
Rottenbiller F., Bayer Anna és Manó, Scheidl
Gusztó és Károly, Deutsch Adél, Kreskay Piroska,
Jezovits Ilka és Kálmán, Koller Ilonka, Jankó
János, Geőcze Panni, Teszáry Laczika, Gyulassy
Emma, Rozsnyay Aranka, Jolánka és Kálmán,
Dienes Gábor és Károly, Baczó Erzsé, Sellyey

Ilona, K
gina, U
Imre, K
Margit
Dezső, A
Adus, F
Iván, L
Károly,
Ilona, I
Luczika
berg G
Ignác,
Raisz V
és Istvá
Burger
Sarolta,
Károly,
és Elen
Bleuer
Azala,
Spitzer
Hegedü
János,
Géza,
Laczi,
zella, A
gr. La
Bisztra
Maders
Aladár
Adolf,
Anna,
Regina
Róza,
Vidor
és Jen
Ida, Gr
teket!
Andor
és Ma
György
Anna,
vinszk
Rózsa,
Jaulus
Ignác
márszk
Brusel
lath A
dékei,
Miklós
Anna,
Gyula,
Zsófia.

A
közölt

Ilona, Krudy Bandi, Irsay Andor, Kovács Regina, Ullmann Nina és Mór, Almássy Emmi és Imre, Kaufmann Jenő, Breier Mór, Stiller Margit és Klárka, Cselley Kálmán, Kovács Dezső, Andrényi Károly, Várady István, Schaffer Adus, Bun Lajos, Boggyay Leontin, Markovics Iván, Leichter Etelka, Bagi Milike, Köllner Károly, Jerney Elek, Práff Margit, Vörösvári Ilona, Feri és Ödön, Pilsák Rudolfin, Kállay Luczika, Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wolkenberg Gizella és Béla, Szlávik Mariska, Deutsch Ignác, Bentze Sándor, Hábel József és Vince, Raisz Vilma és Aladár, Meszöly Anna, Julianna és István, Grün Irma és János, Held Elemér, Burger Lujza, Kalós Mariska, Piliszy Jerne és Sarolta, Strasser Sándor, Dömötör László, Simó Károly, Duchon Irma és Beatrix, Dienes Lenke és Elemér, Mendl Hermin, Rosenblüth Gizella, Bleuer Berta és Ilka, Baur Ödönke, Svastics Azala, Szőke Béla, Tamás Sándor és Gyula, Spitzer Kornélia, Zákó Emma, Balczár Irénke, Hegedüs Béla és Nándor, Balás Irénke, Hofbauer János, Spitzer Manfréd, Lengyel Béla, Gasparik Géza, Spitz Zsiga, Forster Gizella, Margit és Laci, Giczey Ida, Czanyuga Emma, Voith Gizella, Auer Albert és Teréz, Ányos Sári és Viola, gr. Lamberg Ladiszlaja, Angyalka és Fülöp, Bisztray József, Szentirmay Béla, Káplár Ida, Maderspach Sándor és Ferencz, Wallerstein Aladár és Mór, Berger Stefi és Károly, Menner Adolf, Spitz Dolfi, Székely Gyula és Béla, Pojlák Anna, Markgraf Erzsike, Deutsch Arthur, Fülöp Regina és Kálmán, Jakobi Riza és Lajos, Fuchs Róza, Beniczky Margit, Piller Miklós, Reich Vidor és Aladár, Karpesz Jenő, Koppstein Etel és Jenő, Muth Aladár, Hoffmann Rezső, Zucker Ida, Gráber és Büchler testvérek (írjátok ki neveketek! F. b.); Hruzek Klémi és Erzsé, Weisz Andor és Viktor, Pehán Margit, Leustách Emilia és Mariska, Mátyus Klotild, Spitzer Janka, Győry Tibor, Früchtl Károly, Demjanovics Anna, Szlavkay Jolán, Irma és Zoltán, Kacsvinszky Mariska és János, Bogos Amália, Fekete Rózsa és Jolán, Friss Etelka, Schranz Andor, Jaulusz Gyula és István, Hubert Misi, Csillag Ignác és Armin, Wachsmann Hermina, Kézmárszky Marianna és Eszter, Karlovitz Irénke, Brusck Irma, Fröhlich Irma, Dietl Gusztó, Majláth Anna, Fáczykerti tanyai iskola növendékei, Deutsch Ödön, Jakobei László, Dessewffy Miklós, Deutsch Ödön, Karlovitz Irén, Scherer Anna, Wágenhuber Lajos, Faragó Pista, Reimer Gyula, Grünbaum testvérek, Farkas Jani, Nagy Zsófia.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 12-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküld-

tek: Zucker Ida, Gráber és Büchler testvérek, Katona Lajos, Grünbaum testvérek, Schranz Andor, Friss Etelka, Kacsvinszky Mariska és János, Balásovich Alice, May Aladár, Dessewffy László, Spitzer Janka, Karlovitz Irénke, Jakobei László, Spitzer Kornelia, Dessewffy Miklós, Deutsch Ödön, Farkas Jani.

Kis Értesítő.

A szegedi árvizkárosultak javára a »Kis Lap« olvasói közül újabb adakoztak:

B. Vetsera Hanna 2 ft.; b. Vetsera Mária 1 ft.; b. Vetsera Feri 1 ft.; Forster Melánia 1 ft., Geiger Irén és Károly 1 ft.; Beniczky Margit 1 ft.; Boróczy Zseni 1 ft.; Zucker Ida 1 ft.; Walther Mariska és Ilonka 1 ft.; Farbovszky Dóri, Irma és Lina 1 ft.; Papp Berta és Anna 1 ft.; Weisz Róza 1 ft.; Pfeffer Ernő, Sándor és Béla 1 ft.; Xivkovich Lila 2 ft.; Piller Rózi, Anna és Miklós 3 ft.; Bertha Aladár 5 ft.; Usztanék Szidonia 4 ft.; Császár Kálmán New-Yorkból 3 ft. 50 kr.; Ballagi Malvin 40 kr.; Blaskovich Ilma 1 ft.; Károlyi Szidike és Gizella 2 ft.; Vladár Vilma és Sándor 30 kr.; Pottyondy Margit és Ilonka 5 ft.; Jakob Minna 3 ft.; Havranek Ida 1 ft.; Pongrácz Ilona 1 ft.; Lipthay Béla 20 kr.; Tirschér Irénke 2 ft.; Idrányi Margit gyűjtése 5 ft. (ehhez járultak: Idrányi Anna 20 kr., Loych Margit 1 ft., Bagossi Vilma 1 ft., Kirsten Emma 10 kr., Csermi Gyula 20 kr., Kormány Irma 20 kr., Nagy Béla 30 kr., Fritz Ilonka 30 kr., Fritz Károlyka 30 kr., Kovács Katinka és Berta 20 kr., Kirsten Anna 10 kr., Niezky Sándor 10 kr., Idrányi Margit 1 ft.) Leustách Mariska és Emilia 2 ft., Mátyus Klotild 1 ft., Hábel testvérek 1 ft., Szakady Ilona 40 kr., Csikos Géza 1 ft.; Reicher Irma és Paulovics Amália 1 ft.; Vohl Olga 1 ft.; Reich Vidor és Aladár 1 ft., Deutsch Ignác 1 ft.; Ányos-Kisfaludy Melanie 2 ft., Eörsy Irén és Erzsike 3 ft., Reich Bernát 1 ft., Kalits Ilonka 1 ft.; Lehoczky Gyuri és Tivadar 2 ft.; Piliszy Jerne és Sarolta 1 ft. Egressy Ilona gyűjtése 30 ft., (ehhez járultak: Egressy Ilona 2 ft., Egressy Aladár 1 ft. 17 kr., Egressy Margit 1 ft. 17 kr., Domiján Erzsébet 20 kr., Göbel Kálmán 40 kr., Weber Emilia 1 ft., Lörentey Imre 50 kr., N. N. 6 kr., Keresztesy Gyula 20 kr., Káldy Julcsa 20 kr., N. N. 26 kr., Zichy Mária 2 ft., dr. Markusovszky és neje 2 ft., Waldsteiner M. 1 ft. Lafranko József 5 ft., N. N. 20

kr., Flór Leonóra 50 kr., Vilmos 30 kr., Kovácsics László 50 kr., Körös Viktor 30 kr., Merényi Ödön 30 kr., Aladár 30 kr., Trokaszeviés Bruno 30 kr., Finy Béla 50 kr., N. N. 1 ft., Ullmann Mariska, Géza és Jenő 1—1 ft., Kuh kapitány 1 ft., Egresy J. M. A. 25 kr., Kollner János 1 ft., Mitterdorfer Gusztáv 1 ft., N. N. 2 ft. 39 kr.); Deutsch Ödön 30 kr.; Réczey Janka 1 ft.; Réczey Ida és Kornelia 1 ft.; Engelbach Zsiga 50 kr.; Radimeczky Viola

és Margit 1 ft. 50 kr., Hamburg testvérek 60 kr.; Harmath Ilka 1 ft.; Wachsmann Hermína, Jenő és Emil 1 ft.; Roxer Terézia 1 ft.; Bernáth Szeréna és Vilma 3 ft. 60 kr.; Baghy Béla 1 ft.; Grünhut Aurél 1 ft.; Toldy Erzsike és Viktorika 2 ft.; Muzsly Etí 5 ft.; Kis Etelka 1 ft., összesen 123 ft. 30 kr. Ehhez hozzáadva a múlt héten kimutatott 256 ft. 82 krt. tesz a »Kis Lap« eddigi gyűjtése mindössze 380 ft. 12 krt.



MIKOR A MAMA BETEG VOLT. (Lásd a 231. lapon.)

Ez adományokat eljuttattam rendeltetésük helyére s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívű kis adakozóknak. *)

FORGÓ BÁCSI.

*) Figyelmeztetés. Több kis adakozó adományát egyszerű levélben küldte, a rejtvény megfejtésével s effélével, pedig a levél könnyen el is tévedhet vagy el

is veszhet, sőt a levél kezeimhez juthat — pénz nélkül. P. o. most is előttem fekszik egy levél, melyben két kis olvasóm írja, hogy „itt küldjük a pénzt,“ de a levélben pénz nem volt s nem tudhatom, elveszett-e belőle, vagy a küldők elfelejtették belétenni. Tanácsos tehát a pénzt ajánlott levélben küldeni, kitüntetvén a borítékra a tartalmat, vagy pedig posta-utalvánnyal, ami kevesebbe kerül.

F. b.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület
Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.